

Liisa Marjatta Järvinen

Keijukaisen ihan-itse-retki

KEIJUKAISEN
IHAN-ITSE-RETKI

Liisa Marjatta Järvinen

KEIJUKAISEN

IHAN-ITSE-RETKI

© 2016 Liisa Marjatta Järvinen

Päälllys ja taitto: Books on Demand

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-330-661-5

Sisällysluettelo

01	Kuljetusfirma haikara valmiina lähtöön.....	7
02	Mitä mitä mitä?.....	10
03	Siilirouva Signe esittäytyy.....	12
04	Ison kiven juureen	15
05	Hei Tuulihattu! Hei Käenpiika!	18
06	Hyrskynmyrsky lähtee muuttomatkalle	20
07	Matti Kontiainen myyräntöissä	23
08	Haukiherra Huugo toivottaa ”huomenda”	26
09	Joki tulee jostakin ja menee jonnekin	29
10	Käenpiika muuttuu kun suuttuu	32
11	Impi-ikävedenneito ja Saima-sinisorsa	35
12	Kiva kiva päästä leikkimään.....	39
13	Surullista ettei voi tarttua kädestä.....	42
14	Kivitasku Kivisellä on kiviä taskussa.....	46
15	Huugo ja Impi ilmiriidassa	50
16	Jokihelmisimpukka Raaku on sisäisesti kaunis.....	54
17	Helmestä tulee aurinkolamppu pajukoriin.....	58
18	Käärme Vipera asuu lepikossa	61
19	Mansikat kypsyvät ja perhoset lentelevät	65
20	Pikku lätäköstä näkee ja näkyy	68
21	Mikä on elämän tarkoitus?	72
22	Karhuemo Ursus turvapaikan haussa	76
23	Miksi minua ei kutsuttu? Vipera kysyy.....	79
24	Ursus ja Huugo, kuningatar ja kuningas.....	83
25	Nokan koputtamista ja ”hunnajaa”.....	86

26	Käenpiian kolossa on helmi ja polulla muurahaisia	90
27	Määräys kuljetusfirma haikaralle.	94
28	Lähtöjuhlat rantaniityllä	97
29	No mitä sinä opit ihan-itse-retkellä?	101

01 Kuljetusfirma haikara valmiina lähtöön

– Pälvikiiiii! äitikeiju huhuili sinne ja tänne. – Mihin villikko keijukaisemme taas on lentänyt?

– Tääällääää! Enkä minä osaa lentää! kuului vihdoon vastaus ja keijukainen liiteli esiin ties mistä.

– Siltä se toisinaan näyttää, äiti sanoi. – Istupa tähän, isällä ja minulla on sinulle asiaa.

– Jännää! Pälvikki huudahti.

– Isä hei! äiti huhuili puolestaan toiseen suuntaan. – Missä se ukko luuraa?

– U-uk-ko, Pälvikki kikatti.

Isäkeiju ilmestyi näkyviin kuin taikauskusta.

– Tytöt täällä kikattavat? hän myhäili leukapieleensä.

– Olen miettinyt asiaa, äitikeiju aloitti juhlallisesti. – Olen miettinyt ja päättänyt. Siis me isän kanssa olemme päättäneet suostua.

– Ihanaa! pikku keijukainen kiljui.

Hän arvasi heti, mistä oli kysymys.

– Tänään on se päivä, jolloin sinun on aika lentää taivaan tuuliin, äitikeiju ilmoitti.

– Taivaan tuuliin! Ihan itse! Ihanaa! Pälvikki jatkoi kiljumista ja pomppi paikallaan ja yritti päästä siivilleen, vaikka ei hänellä mitään siipiä ollut.

– Rauhoitu rakas villikkomme, äitikeiju tyyntytteli. – Kipaisepa pukemassa parempi mekko yllesi.

– Se kukkamekkoko äiti?

– Sepä juuri, se silkkinen missä on sen seitsemät kukat. Se on kestävä ja pestävä ja vilua estävä, äitikeiju runoili, sillä hänessä oli pisara runoilijakeijukaisten sukua.

Kun pikku keijukainen hetken kuluttua palasi takaisin, äiti mylläsi kätköistään nimilapun, jossa luki isoin kirjaimin PÄLVIKKI. Nimilapusta lähti narurenksu, jonka äiti pujotti Pälvikin kaulaan.

Isä vihelsi terävästi ja oitis paikalle lensi haikara lepattavin siivin.

– Jännää, Pälvikki huokasi hiljaisella äänellä, sillä häntä alkoi jo jännittää.

– Totta kai on jännää, mutta olet ruinannut ihan-itse-retkelle niin kauan, että nyt on vihdoinkin aika, äitikeiju puhui ja kääntyi sitten isäkeijun puoleen. – Pajukori? Löysitkö sen?

– Tässä, isä sanoi ja veti esiin ison pajukorin.

– Eikä tämä pelkkää hupia ole kultaseni, äitikeiju jatkoi toisena. – Jokaiselle keijulapselle koittaa aika, jolloin hänen on tehtävä ihan-itse-retki tuntemattomaan paikkaan.

– Miten löydän tuntemattoman paikan? Pälvikki kysyi ääni värähtäen.

– Kuljetusfirma haikara lennättää sinut, kiipeä koriin, isäkeiju puhui tomerasti ja raotti pajukorin kantta.

– Jännää! Pälvikki huokasi ja taas hänen äänensä värähti hiukan.

Sitten hän kiipesi koriin isän avustuksella ja kysyi:

– Mitä nyt tapahtuu?

Haikara asteli kuikelojaloillaan lähemmäksi. Isäkeiju nosti

pajukorin arvokkaine lasteineen linnun kaarevan nokan varaan. Yks kaks haikara kohosi isoille siivilleen ja...

– Hetkinen hetkinen, eväät unohtui! äitikeiju kiljui melkein hädissään ja kiikutti isoa eväsreppua käsissään. – Vähän suuhun pantavaa voimia antavaa perille kantavaa.

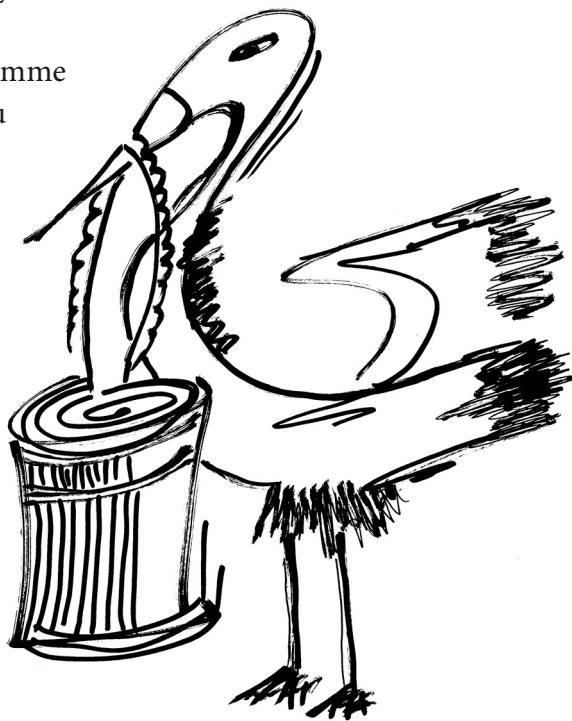
– Emminä mitään eväitä tarvi... Pälvikki vastusteli.

Isä kutsui kuitenkin haikaran vielä hetkiseksi alas ja kippasi eväsrepun yli laidan koriin. Vasta sitten lähtijät saivat lentoluvan. Iso lintu nousi verkkaisin siiveniskuun ja lepatti korkeammalle ja korkeammalle.

– Onnea matkaan! äitikeiju huuteli itku kurkussa.

– Mitä sinä vollotat, tyttömme palaa pian takaisin, isäkeiju ihmetteli.

– Mutta... äitikeiju yritti selittää, ei kuitenkaan löytänyt ainuttakaan sanaa siihen hätään, ei runollista eikä tavallista.

02 Mitä mitä mitä?

Haikara lensi verkkaisesti joenvartta seuraillen. Pajukori keikkui linnun pitkässä nokassa. Pilvenvalkoista jättiläislintua tuskin erotti taivaalta, kun se kaarteli rauhallisesti lumisen maiseman yli etsien sopivaa laskeutumispaikkaa. Eihän tässä mihinkään kiire ollut.

Pikku keijukainen kurkisteli vaivihkaa pajukorin rakosista ja yritti ymmärtää, missä mennään. Jos katsoi ylös, näki sinisen taivaan ja haikaran pitkät koivet ja laajalle leviävät siipisulat. Jos katsoi alas, maailma näytti ihan vieraalta. Äkkiä pajukori tärähti, niin että keijukainen putosi istualleen sen pohjalle.

Kori tärähti siksi, kun myrskytuuli sieppasi haikaraa siivistä ja alkoi kieputtaa isoa lintua ja sen lastia vauhdilla alemmaksi alemmaksi alemmaksi. Pikku keijukainen korin sisällä tunsu vauhdin hurman, mutta ei oikein tiennyt, ollako iloissaan vai peloissaan. Korin rakosista näkyi, miten monet varjot vilistivät piiloon sitä mukaa kun he lähestyivät maata. Linnun pitkät honnetot jalat sätkyttelivät hetken, kun se parkkeerasi lumipälvelle aurinkoiseen etelärinteeseen. Vain silmänräpäys, niin se kippasi korin nokastaan irti ja maahan ja nousi taas siivilleen ja katosi. Kori kökötti nyt mäen rinteessä.

Siili sattui olemaan näkömatkan päässä. Se kurkisti kolostaan ja pyöritti nenänpäätänsä.

– Mitä mitä mitä? siili tuhisi nokastaan.

Pelko ja uteliaisuus vuorotteli siilin mielessä, varsinkin kun kori yhtäkkiä liikahti. Sitten korin kansi avautui ja reunan yli

Pikku keijukainen Pälvikki nimeltään lähtee ihan-itse-retkelle tuntemattomaan paikkaan ja saa monta uutta ystävää: siilirouva Signe, haukiherra Huugo, kivitasku Kivinen, myyrä Matti Kontiainen, käärme Vipera, karhuemo Ursus, jokihelmissimpukka Raakku, kesätuuli Tuulihattu jota ei voi nähdä ja kuitenkin näkee... ja moni muu. Sen jälkeen kukaan ei enää saa sanoa että pikku keijukainen...

9 789523 306615

ISBN: 978-952-330-661-5

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi